

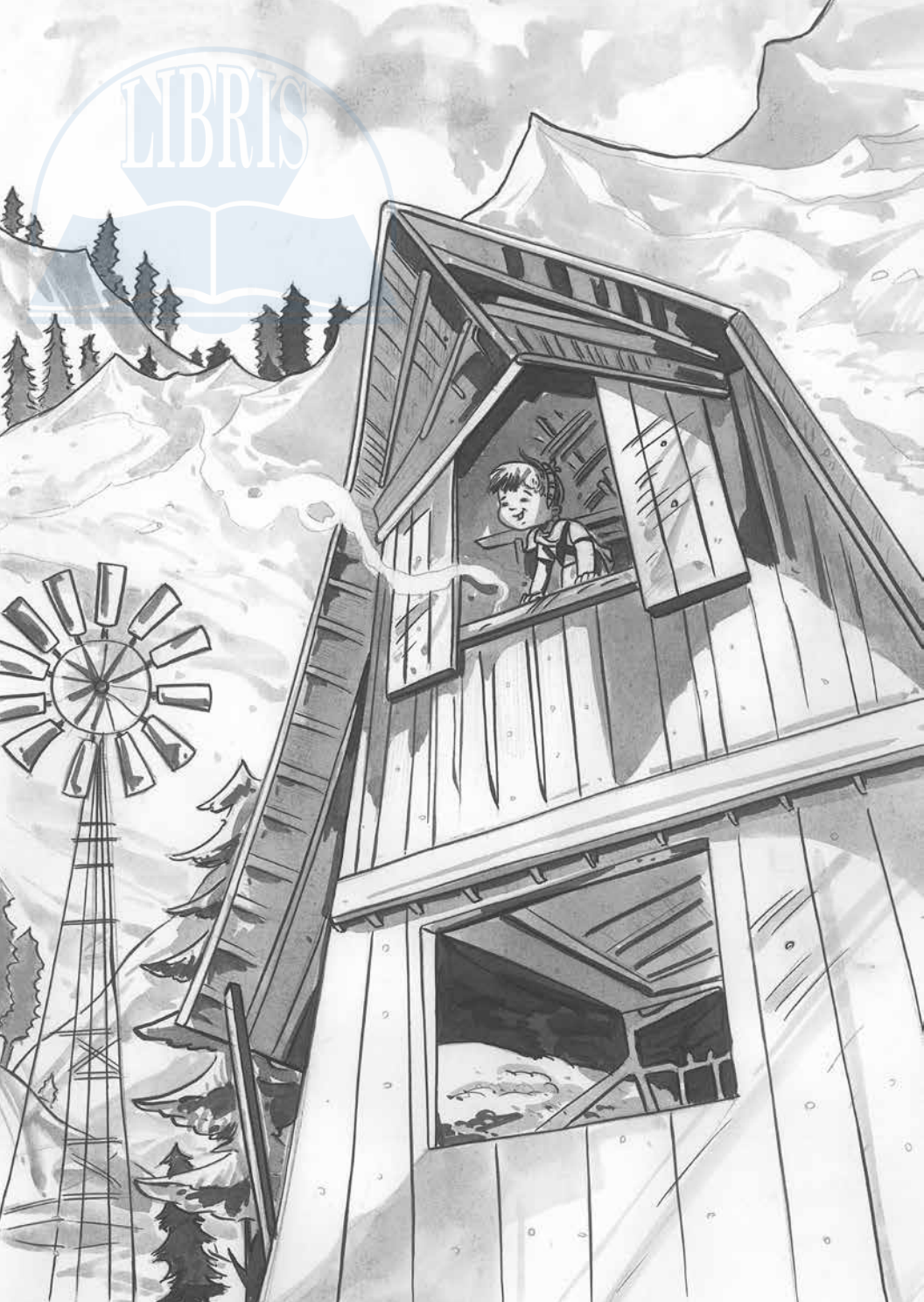
Capitolul 2

Acasă la bunicul

De îndată ce Detie plecă, unchiul Alp se întoarse la vechiul său loc în scaun, fumând și aruncând în aer rotocoale. Heidi se arătă interesată de tot ce era în preajmă și se apucă să cerceteze locul unde se afla cabana și împrejurimile. Apoi se apropie de bunicul ei, spunându-i că dorește să vadă și cum era înăuntru.

Bunicul o luă în casă. Era o încăpere nici prea mare, nici prea mică, a cărei podea era acoperită de foarte puțină mobilă. Heidi îl întrebă dacă își putea ține hainele în dulap și le îndesă cât mai tare, ca și cum n-ar mai fi trebuit să le folosească niciodată.

LIBRIS

- Unde o să dorm, bunicule? întrebă Heidi.

- Unde vrei tu.

Asta fu pe placul fetei, care începu să caute un loc unde să se culce. Într-un colț, deasupra patului bunicului, era o scăriță la capătul căreia se găsea un pătul. Locul îi plăcu imediat, iar fereastra care dădea spre vale o făcu și mai fericită. Se decise să-și facă acolo dormitorul. Bunicul fu și el mulțumit de idee.

- Poți să-mi dai niște cearșafuri? îl întrebă Heidi pe bunicul, după ce aranjase fânul ca să-l facă să semene cu un pat.

El îi aduse o bucată de pânză deasă, aspră și o ajută s-o întindă. Apoi își admiră gânditoare munca și îi ceru bunicului o cuvertură.

- Ce este aia o cuvertură? întrebă bunicul.

- Când intri în pat, trebuie să te bagi între cearșafuri. Cearșaful de deasupra se cheamă cuvertură, pentru că te acoperă, îi explică Heidi.

- Și dacă nu am așa ceva?

- Atunci, în locul ei, o să mă învelesc cu niște fân, răspunse Heidi.

27

LIBRIS

Cu toate astea, bunicul aduse de jos un sac făcut din in gros și o ajută să-l întindă și pe acesta.

- E atât de plăcut. Abia aștept să mă strecor între cearșafuri și să mă culc, spuse Heidi.

Dar bunicul o ținu pe-a lui, insistând că mai întâi va trebui să mănânce ceva. Prăji niște pâine și fierse lapte într-un ceainic, în timp ce Heidi aranja farfuriile, castroanele și cuțitele lângă bucățile de pâine de pe masă.

Numai că în cameră era un singur scaun, pe care stătea bunicul. Iute, Heidi luă un scăunel cu trei picioare și se așeză pe el, cu toate că era prea scundă ca să stea cum trebuie. După toată călătoria era foarte însetată, așa că bău tot castronul de lapte dintr-o înghițitură.

- Îți place laptele? o cercetă bunicul.

- Da, a fost foarte bun, răspuse Heidi.

Terminară de mâncat și bătrânul meșteri din trei bețe un scaun mai înalt pentru Heidi. Era foarte încântată de ce vedea, observa tot ce

făcea bunicul, în timp ce ea se învărtea prin casă, punând totul la loc și aranjând lucrurile.

Cum se lăsă seara, vântul începu să șuiere dezlănțuit și brazi să se legene dintr-o parte în alta. Heidi era foarte bine dispusă și simțea că devine și ea una cu natura.

Chiar atunci se auzi fluieratul strident al lui Peter, care aducea înapoi, de la păscut, două capre. Le lăsă și dispăru imediat.

- Sunt ale noastre? O să stea mereu cu noi, bunicule?

- Da, sigur că da, spuse bătrânul.

Nu după mult timp s-a înnoptat și după o cină cu lapte de capră și pâine, Heidi se duse la culcare. Cum a doua zi dimineață se scula devreme, bătrânul o urmă și el curând. Peste noapte, vântul a devenit atât de furios, încât toată casa părea să se clatine, scârțâind sub vuietul lui. Bătrânul se muștră:

- Probabil că fetița s-a speriat.

ACASĂ LA BUNICUL

Și se duse să vadă ce făcea. Heidi dormea liniștită. O privi un timp, până când luna se ascunde între nori și se făcu întuneric.

LIBRIS

